Nr. 16. Stanisławów, dnia 15. sierpnia 1922 Rok 2.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA STANISŁAWOWSKIEGO.

Adres Redakcji i Administracji: Wydział Prezydjalny Województwa Stanisławowskiego w Stanisławowie.

Wychodzi każdego 1. i 15. w miesiącu.

Cena egzemplarza pojedynczego 150 Mk. Całoroczna prenumerata 3.600 Mk

Prenumeratę należy przesyłać pod adresem: Kancelarja Prezydjalna Województwa w Stanisławowie.
Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia władz i urzędów, oraz ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają z ich stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj. Opłata za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego lub jego miejsce wynosi 40 Mk., za całą szpaltę 1600 Mk, za stronę 3500 Mk., za ogłoszenie o zgubionych dokumentach 40 Mk. od osoby i wiersza. Należytości za ogłoszenia należy przesyłać pod adresem: KANCELARJA PREZYDJALNA WOJEWÓDZWA W STANISŁAWOWIE.

Treść Działu Urzędowego.

Dział urzędowy.

I.

Wykaz Ustaw i Rozporządzeń, ogłoszonych w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej mających moc obowiązującą na terenie Województwa Stanisławowskiego.

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej:

Nr. 54 z dnia 21 lipca 1922.

Poz. 495. Ustawa z dnia 11 maja 1922 r. w przedmiocie ratyfikacji konwencji polsko-francuskiej o pomocy i opiece społecznej podpisanej w Warszawie dnia 14. października 19 0 r.

Nr. 55 z dnia 25 lipca 1922.

Poz. 499. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z 13 czerwca 1922. w przedmiocie wyboru delegatów na walne zgromadzenie Zakładu pensyjnego dla funkcjonarjuszy.

Poz. 500, Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 10 lipca 1922 r. w sprawie nowego brzmienia części IV. i VI. Taryfy Ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.

Poz. 501. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 11 lipca 1922 r. dotyczące zmian w rozporządzenia z dnia 7 grudnia 1921 r. w przedmiocie wydawania pozwoleń na ustawianie, przenoszenie i używanie kotłów parowych.

Nr. 56 z dnia 26 lipca 1922.

Poz. 503. Oświadczenie Rządowe z dnia 20 czerwca 1922 r., w przedmiocie notyfikacji Rządzącej i Plebiscytowej Komisji Międzysojuszniczej Górnego Śląska o przekazaniu Polsce administracji na przyznanym jej obszarze terenu plebiscytowego.

Poz. 510. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1922 r w przedmiocie komisarjatu Rządu w Lublinie.

Poz. 512. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 26 czerwca 1922. w przedmiocie udzielania gminom pożyczek ze Skarbu Państwa na budowę lub przebudowę publicznych Szkół powszechnych i domów mieszkalnych dla nauczycieli.

Poz. 513. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 lipca 1922 r. w przedmiocie podwyższenia opłat za czynności urzędów miar

Poz. 514. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12 lipca 1922 r. o podwyższeniu ekwiwalentu franka złotego w ruchu telegraficznym i pocztowym z Polski za granicę.

Poz. 515 Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 13 lipca 1922 r. o częściowej zmianie taryfy listowej w obrocie z Rumunią.

Poz. 517. Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemiami z dnia 21 czerwca 1922 r. w przedmiocie korzystania z urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych

Poz. 518. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1922 r. w sprawie sprostowania omyłek drukarskich w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 19 maja 1922 r. w przedmiocie przepisów wykonawczych do ustawy o podatku od wzbogacenia się, które ujawniło się przez nabycie nieruchomości i przez spłatę długów hipotecznych.

Nr. 58 z dnia 31 lipca 1922 r.

Poz. 520. Ustawa z dnia 14 lipca 1922 r. w przedmiocie uzupełnienia postanowienia art. 2 lit d. ustawy z dnia 31 marca 1922 r. o podatku od wzbogacenia się, które ujawniło się przez nabycie nieruchomości i przez spłatę długów hipotecznych.

Poz. 521. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 9 czerwca 1922 r o podwyższeniu wewnętrznej taryfy telegraficznej i częściowej zmianie zagranicznej taryfy telegraficznej.

Poz. 523. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 12 lipca 1922 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej

Poz. 525. Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu Handlu z dnia 14. czerwca 1922 r. o przejściowej uldze celnej dla towarów nadanych do polskiej części Górnego Śląska.

Poz. 526 Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemiami z dnia 24 lipca 1922 r. uzupełniające rozporządzenie w przedmiocie rozciągnięcia kontroli sanitarnej nad osobami przybywającymi ze wschodu.

Nr. 59 z dnia 2 sierpnia 1922 r.

Poz. 527. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1922 r. w przedmiocie ordynacji wyborczej do Sejmu Śląskiego.

Poz. 528. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 lipca 1922 r w przedmiocie tekstu dekretu o ordynacji wyborczej do Sejmu Ustawodawczego w brzmieniu obowiązującem przy wyborach do Sejmu Śląskiego.

Poz 529. Dekret o zarządzeniu wyborów do Sejmu Śląskiego.

Poz. 530 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 lipca 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień o notarjacie w górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Poz 532. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 lipca 1922. w przedmiocie zakazu stosowania w obrocie publicznym rosyjskich funta i łuta

Poz. 533. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 10 lipca 1922 r. w przedmiocie utworzenia powiatowych urzędów ziemskich na obszarze okręgowych urzędów ziemskich: wołyńskiego, polskiego i nowogrodzkiego.

Poz. 534. Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami z dnia 24 lipca 1922 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych i Ministrem Spraw Wewnętrznych o zarządzeniach wyjątkowych, zapobiegających zawleczeniu cholery.

Nr. 60 z dnia 4 sierpnia 1922.

Poz. 535. Ustawa z dnia 12 maja 1922 r. w przedmiocie przystąpienia Polski do konwencji haskiej z dnia 17 lipca 1905 r, dotyczącej procedury cywilnej

Poz. 543. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 20 lipca 1922 r. w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości i Skarbu w przedmiocie wywłaszczania lub zajmowania gruntów i materjałów do budowy i utrzymania dróg publicznych.

Poz. 545. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 26 lipca 1922 r o rozciągnięciu na przewozy kolejami wązkotorowemi taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt, obowiązującej na kolejach normalnotorowych i szerokotorowych.

Poz. 546. Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 22 lipca 1922 r. w przedmiocie przedłużenia terminu ulg celnych stosowanych do towarów nadanych do górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Poz. 547. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 30 czerwca 1922 r. w przedmiocie podwyższenia opłat za egzaminy dla leśników oraz wynagrodzenia członków komisji egzaminacyjnych.

II.
Okólniki Województwa do Starostw.

WYDZIAŁ PREZYDJALNY.

392.

L. 6147/pr.

Stanisławów, dnia 15. lipca 1922.

Wyjaśnienia co do stosowania nowych przepisów o opłatach stemplowych.

Do wszystkich Panów Starostów w obrębie Województwa Stanisławowskiego.

W ślad za reskryptem z 22. czerwca b. r. L 5946/pr. którym poleciłem Panom Starostom szczegółowo zaznajomić się z nową taryfą opłat stemplowych ogłoszoną w Dz. Ust. Rz. P. z 26. maja br. Nr. 38. poz. 319 i ściśle je stosować, wyjaśniam, że przepisy w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych, wstępują w miejsce wszystkich dotychczasowyzh norm ustawowych i wykonawczych, dotyczących opłat stemplowych od podań wnoszonych do władz i urzędów administracyjnych, załączników do takich podań, oraz od świadectw wydawanych przez Władze i urzędy administracyjne.

Wszczególności po wejściu w życie powołanych „Przepisów“ nie będą już stosowane odpowiednie przepisy austrjackiej ustawy należytościowej.

Nowe przepisy normują odnośne przedmioty jednolicie dla całego obszaru Państwa.

Równocześnie zwracam uwagę Panom Starostom na najważniejsze zmiany przepisów dotychczasowych:

1) Nowe przepisy wprowadzają prawo ubogich dla zakresu opłat stemplowych od podań i świadectw urzędowych. Załatwienie podania lub wydanie świadectwa urzędowego może nastąpić mimo nieuiszczenia opłaty, jeśli petent złożył świadectwo ubóstwa, a Urząd uznał złożony dowód ubóstwa za dostateczny. Urząd ma jednak w takich wypadkach zostawić w aktach notatkę, uzasadniającą dokonania czynności urzędowej mimo nieuiszczenia opłaty (punkt 5. § 7 § 16.; punkt 10. § 21; § 24):

2) Jeśli podanie napisane jest na dwu lub więcej arkuszach, albo jeśli wniesiono podanie w kilku egzemplarzach, jak również gdy są załączniki, nie należy stemplować poszczególnych arkuszy ani dalszych egzemplarzy lub załączników lecz na pierwszej stronicy pierwszego egzemplarza podania należy nakleić marki stemplowe, których wartość równa się sumie opłat należących się od wszystkich arkuszy i wszystkich egzemplarzy oraz od wszystkich załączników (§ 10).

3) Celem uiszczenia opłaty od podania, wniesionego w drodze telegraficznej, ma petent nakleić znaczki stemplowe odpowiedniej wartości na blankiecie mieszczącym telegram (§ 13). Odpada zatem postępowanie unormowane rozporządzeniem z dnia 9. stycznia 1869 r. Dz. p. p. Nr. 8.

4) §-§, 14—18., zawierające postanowienia materjalne i formalne o podaniach podlegających opłacie, od których opłaty nieuiszczono (lub od których uiszczono ją niedostatecznie) nie różnią się istotnie od obowiązujących dotychczas odpowiednich przepisów austrjackich ale różnią się bardzo od błędnej praktyki jaka już przed wielu laty zakorzeniła się w urzędach b. Zaboru austrjackiego. Praktyka ta polegała na tem, że funkcjonarjusz kancelaryjny zajęty w biurze podawczym, lub w registraturze przez którego ręce przechodziło podanie nieostemplowane, zanim doszło do rąk urzędnika, któremu było poruczone załatwienie „nocjonował“ podanie tj. przesyłał władzy skarbowej doniesienie, zwane opisem urzędowym i umieszczał odpowiednią uwagę na podaniu. — Urzędnik któremu było poruczone załatwienie otrzymawszy podanie zaopatrzone, w uwagę o „nocjowaniu“, znajdował się wobec faktu dokonanego i przechodził do porządku dziennego nad § 81. ustawy należytościowej. Paragraf ten postanawia, że podanie nieostemplowane ma być złożone do akt, a tylko wyjątkowo ma być załatwione mianowicie: gdy petent odmówił ostemplowania, mimo że funkcjonarjusz przyjmujący podanie wezwał go do dostarczenia znaczków stemplowych, lub gdy urząd do którego podanie wniesiono, uznał, że należy je załatwić ze względów publicznych lub ze względu na niebezpieczeństwo grożące petentowi w razie niezałatwienia, decyzja zatem była zastrzeżona urzędowi, do którego weszło podanie, a wcale nie była przewidziana ingerencja funkcjonarjuszów kancelaryjnych. Z czasem ten przepis § 81. poszedł w zapomnienie.

Powyższa praktyka musi bezzwłocznie ustać, z dniem wejścia w życie nowych przepisów ustają „nucjonowanie“ podań oraz wymierzanie przez Władze skarbowe opłat od podań, jak również kar za nieuiszczenie tych opłat.

Jedyną karą będzie pozostawienie podania bez biegu aż do dostarczenia opłaty (§ 14).

Ze stanowiska publiczności, wnoszącej podania, nowe przepisy są łagodniejsze niż § 81. gdyż w razie załatwienia podania ze względów publicznych (§ 15.)

nie pobiera się nawet opłaty pojedynczej, a w innych wypadkach nie poprzestaje się na prostem złożeniu do akt, lecz wzywa się petenta do dostarczenia opłaty (§§ 17 i 18.) a zatem zwraca się jego uwagę na to, że przyczynę niezałatwienia jest brak stempla.

5) Opłatę od załączników oblicza się według ilości załączników, a nie według iloś i arkuszy (pozycja taryfowa 9. kolumna 3).

6) Co do podań o zezwolenie na wykonywanie czynności zarobkowych odróżnia nowa taryfa przedsiębiorstwa trwałe od poszczególnych czynności zarobkowych. — Co do przedsiębiorstw trwałych (poz. 3. lit. a) opłata wynosi zawsze 3.000 marek bez względu na to, jakiego rodzaju władza państwowa powołana jest w przypadku poszczególnym do udzielania koncesji, oraz czy przepisy uzależniające wykonanie pewnego przedsiębiorstwa od uprzedniego uzyskania koncesji, mieszczą się w ustawie przemysłowej, czy w jakiejkolwiek innej, również nie zależy ta opłata od okoliczności czy załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu, gdyż moment ten ma znaczenie tylko przy podaniach wymienionych w pozycji 4. Opłara zaś w wysokości 500 marek przewidziana w pozycji 5. dotyczy tylko podań o zezwolenie na wykonanie poszczególnych czynności zarobkowych.

7) § 27. „Przepisów“ dotyczy również takich podań, wnoszonych do Władz i Urzędów samorządowych, których załatwienie ostateczne zastrzeżone jest władzy państwowej.

Interpretacja taka nie tylko odpowiada wyraźnemu brzmieniu punktu 6. artykułu I. ustawy z dnia 7. kwietnia br. lecz niewątpliwie jest też zgodna z intencją ustawodawcy. O ileby mianowicie pewien związek samorządowy ustanowił na rzecz swoją opłaty od podań, to pobieranie wyjątkowo opłat na rzecz Państwa przy podaniach, których załatwienie ostateczne jest zastrzeżone władzy państwowej, utrudniałoby publiczności orjentację. Nadto trzeba uwzględnić, że przy podaniach takich również władza samorządowa wykonywa zazwyczaj szereg czynności urzędowych, zarówno przed przesłaniem sprawy władzy państwowej jak po nadejściu decyzji ostatecznej, że zatem związkowi samorządowemu należy się słusznie wynagrodzenie za te czynnoś i; pobierane zaś w wypadkach takich dwóch opłat tj. zarówno państwowej jak samorządowej nie tylko utrudniałoby jeszcze bardziej orjentację, lecz byłoby także niesprawiedliwością w porównaniu z podaniami, których załatwienie wymaga współdziałania kilku urzędów, wyłącznie państwowych.

Wywody powyższe dotyczą oczywiście tylko takich podań, których wniesienie do urzędu samorządowego jest czynnością prawidłową, uzasadnioną według właściwych przepisów. O ileby natomiast urząd samorządowy wogóle nie był właściwy, to winien zwrócić podanie petentowi i spowodować w ten sposób ponowne wniesienie podania do Władzy państwowej za uiszczeniem opłaty na rzecz Państwa.

8) Dosłowne stosowanie zasady, wypowiedzianej w § 14. nowych „Przepisów“ mogłoby nieraz doprowadzić do wyników niepożądanych bądź ze stanowiska publicznego bądź ze względu na interes petenta.

Interes publiczny uwzględnia § 15.

Polecam ściśle czuwać nad tem, by stosowanie tego paragrafu — nie odbywało się nigdy lekkomyślnie lecz zawsze po dokładnem rozważeniu, zachodzących okoliczności oraz przestrzegać przepis — zawarty w ustępie drugim § 16.

O ile wnioski zawarte w podaniu nieostemplowanym (lub niedostatecznie ostemplowanem) w części mają znaczenie publiczne, w części zaś mieszczą się w sferze interesów prywatnych petenta należy przedewszystkiem wystosować wezwanie określone w § 17. i dopiero w razie bezskuteczności takiego wezwania załatwić sprawę, jednak tylko o tyle, o ile tego wymaga interes. — Jeśliby zwłoka groziła niebezpieczeństwem to oczywiście należy sprawę załatwić niezwłocznie.

Co się tyczy uwzględnienia interesów petenta, który wniósł podanie nieostemplowane lub niedostatecznie ostemplowano należy trzymać się zasad następujących.

W wypadkach takich nie należy zasadniczo przedsiębrać żadnych czynności urzędowych zmierzających do załatwienia podania, zanim petent nie uczyni zadość wezwaniu w przedmiocie dodatkowego uiszczenia opłaty. — Ponieważ jednak w myśl intencji ustawodawcy dopiero odmówienie odpowiedzi należy uważać za „pozostawienie podania bez biegu“ przeto w wypadkach w których wstrzymanie załatwienia groziłoby niebezpieczeństwem niemożności załatwienia przychylnego, dopuszczalne są wyjątki od powyższej reguły.

W takich razach wolno wydać zarządzenie tymczasowe — oczywiście z równoczesnem wystosowaniem zawiadomienia w myśl § 17., odpowiedź jednak stanowcza na podanie czyli właściwe „załatwienie podania“ może nastąpić dopiero i tylko w razie uiszczenia opłaty. — Załatwienie tymczasowe mimo nieuiszczenia lub nie dostateczności uiszczenia opłaty urząd winien umotywować.

Zwracam uwagę również, że w Dzienniku ustaw w którym ogłoszone są „Przepisy“ w przedmiocie opłat stemplowych od podań, oraz od świadectw urzędowych pod pozycją 320 ogłoszone jest rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8. maja br. w przedmiocie opłat stemplowych od pełnomocnictw.

Rozporządzenie to normuje odnośny przedmiot w sposób jednolity i wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu.

W myśl klauzuli generalnej zawartej w ustępie drugim art. 3. ustawy z dnia 7. kwietnia 1922 r. „w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek, przy niektórych opłatach stemplowych“ najniższa stawka stałych opłat stemplowych z wyjątkiem tylko opłat od czeków — wynosić będzie 20 mk.

Przepis ten wejdzie w życie w miesiąc po ogłoszeniu ustawy.

Znaczenie ma także art. 5. powołanej ustawy z dnia 7. kwietnia br. w myśl którego należytości skalowe muszą być uiszczane znaczkami stemplowymi jeśli nie przekraczają 3000 Mk.

W końcu polecam Panom Starostom pouczyć Wydział powiatowy i gminy że § 27. „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych podań oraz świadectw urzędowych“ zwalnia od opłat podania wnoszone do władz i urzędów samorządowych oraz świadectwa wydawane przez te urzędy.

Zwolnienie podań i świadectw, wymienionych w § 27. od opłat na rzecz Państwa stwarza możliwość pobierania opłat analogicznych przez ciała samorządowe.

Karty łowieckie podlegają w myśl nowych „Przepisów“ opłacie stemplowej w wysokości 200 Mk.

Opłata stemplowa od wyciągów metrykalnych została podwyższoną na 50 Marek.

Inne zasady obowiązujące obecnie w przedmiocie opłat stemplowych od metryk pozostają w mocy w szczególności nie uległy zmianie przepisy zwalniające od opłat niektóre rodzaje metryk.

O tem pouczą Panowie Starostwie urzędy parafialne, jako metrykalne, oraz urzędy metrykalne innych wyznań.

Wojewoda w. z.
SWOBODA.

393.

L 6322 pr.

Stanisławow, dnia 14 lipca 1922.

W sprawie zbiórki na zakup złota i srebra na Skarb Narodowy.

Do wszystkich Panów Starostów.

Podkomitet Fachowy popierania Skarbu Narodowego przy Głównym Urzędzie Probierczym w Warszawie celem zbiórki na zakup złota i srebra wydał znaczki w kształcie znaczków pocztowych wartości 1, 2, 3, 5, 10, 25 i 50 marek. — Podkomitet dąży do rozpowszechnienia tych znaczków wśród jak najszerszych warstw ludności w ten sposób, aby każdy rachunek i umowa, list, bilet i t. p. był opatrzony znaczkiem, co przyczyni się do wzmożenia zasobności skarbu Państwa i wartości polskiego pieniądza.

Główna sprzedaż znaczków odbywa się w Głównym Urzędzie Probierczym w Warszawie ul. Złota l. 22, gdzie również przyjmuje się ofiary w gotówce i srebrze, oraz zakupuje się szlachetne kamienie na Skarb Państwa. — Podkomitet Fachowy udziela wszystkim urzędom w Państwie żądane ilości znaczków w komisową sprzedaż.

Polecam Panu Staroście powyższej wzniosłej akcji komitetu udzielić Swego jak najdalej idącego poparcia.

Wojewoda: JURYSTOWSKI.

394.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Nr. B. P. 2745.

Warszawa, dnia 26 czerwca 1922.

Pozwolenie na zbieranie ofiar na rzecz „Komitetu Pomocy Studentom Żydom“ (Auxilium Academicum Judaicum).

ZAŚWIADCZENIE.

Na skutek prośby z dnia 14 października 1921 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, potwierdzając przyjęcie do wiadomości składu osobowego „Obywatelskiego Komitetu Pomocy Studentom Żydom (Auxilium Academicnm Judaicum) w Warszawie zezwala temuż Komitetowi na zasadzie § 1 przepisów ogłoszonych w Monitorze Polskim Nr. 33. z dnia 11 lutego 1921 r. na zbieranie na terytorjum b. dzielnicy rosyjskiej i austrjackiej ofiar pieniężnych na cele pomocy materjalnej studentom żydom wyższych uczelni

Polskich, oraz utworzenia w tym celu oddziałów prowincjonalnych przy jednoczesnem zakomunikowaniu ich składu osobowego miejscowym Władzom administracyjnym. — Oddziały prowincjonalne winny się kierować w swej działalności instrukcją Komitetu w Warszawie.

Tak Obywatelski Komitet Pomocy Studentom Żydom (Auxilium Academicum Judaicum) w Warszawie jak i utworzone jego oddziały prowincjonalne oraz osoby do zbierania ofiar przez nie upoważnione, winny przy wykonywaniu swych czynnoś i kwestarskich ściśle się stosować do wydanych w tym względzie przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przepisów z dnia 4 lutego 1921 r. ogłoszonym w Monitorze Polskim Nr. 33. z dnia 11 lutego 1921 r. — Pozwolenie niniejsze może być przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w każdej chwili odwołane bez podania powodów odwołania.

Za Ministra:
(—) St. URBANOWICZ
Dyrektor Departamentu.

L. 6324 pr.

Stanisławów, dnia 16 lipca 1922.

Komitet pomocy Studentom Żydom (Auxilium Academicum Judaicum)— zezwolenie na zbiórkę.

Wszystkim Panom Starostom

do wiadomości z poleceniem, by tak Komitetowi wyżej wymienionemu jak i utworzonym przez niego oddziałom prowincjonalnym. oraz osobom do zbierania ofiar na cele z działalnością komitetu związane, należycie upoważnionym nie czyniono trudności, o ile stosować się będą ściśle do obowiązujących przepisów.

Wojewoda: w. z. SWOBODA.

395.

ODPIS.

Starostwo Nieszawskie.
L. dz. 10141.

Aleksandrów, dnia 17 czerwca 1922.

Michał Czepurda vel Dubieniecki Mikołaj — poszukiwanie.

Do Pana Wojewody
w Warszawie.

Do biura tut. Starostwa zgłosił się niejaki Mikołaj Dubieniecki ukrainiec z prośbą o wydanie mu karty pobytu W czasie dochodzeń ustalono, że mniemany Dubieniecki nazywa się jakoby Michał Czepurda i pochodzi nie z Popowców gub. Mohilewskiej, jak pierwotnie podał, a z Horodenki. — Zapytywane Starostwo w Horodence, któremu posłałem fotografię Dubienieckiego vel Czepurdy skonstatowało, że Dubieniecki faktycznie nazywa się Czepurda, obawia się powrócić do Horodenki, ponieważ popełnił tam kilka kryminalnych przestępstw, podejrzany jest o morderstwo i podobnież brał udział w znęcaniu się nad Polakami w 1919 r. jako żandarm armji ukraińskiej Na podstawie tych danych Starostwo zarządziło obecnie aresztowanie Czepurdy lecz nie można było tego uskutecznić, gdyż Czepurda zbiegł w niewiadomym kierunku i przebywa podobno w Gdańsku. Podając poniżej rysopis Czepurdy, proszę Pana Wojewodę o zarządzenie poszukiwań za zbiegiem, celem odesłania tegoż do Starostwa w Horodence.

Rysopis: urodzony w roku 1887 w Horodence, syn Dmytra i Anny, wzrost średni, oczy niebieskie, twarz pociągła, włosy c. blond, bez zarostu jedynie nosił wąsy.

Starosta
wz. Podpis nieczytelny.

L. 6523 pr.

Stanisławów, dnia 16 lipca 1922.

Michał Czepurda vel Mikołaj Dubieniecki — poszukiwanie.

Wszystkim Panom Starostom

do wiadomości z poleceniem wydania odpowiednich zarządzeń, celem ujęcia wyż nazwanego. W razie pozytywnego wyniku poszakiwań należy wymienionego odstawić do Starostwa w Horodence i donieść o tem tut. Województwu

Wojewoda: w. z. SWOBODA.

396.

L. 6557 pr.

Stanisławów, dnia 10 lipca 1922.

W sprawie wydawania paszportów i wiz na wyjazd do Rosji i na Ukrainę.

Do wszystkich Panów Starostów.

Zdarzają się coraz częstsze wypadki, że poszczególne Urzędy paszportowe, mimo niecofnięcia zakazu wydawania paszportów na wyjazd do Rosji Sowiec-

kiej i na Ukrainę, wystawiają bez porozumienia z Ministerstwem paszporty zagraniczne do tych krajów.

Ministerstwo przypomina jeszcze raz zakaz wydawania do Rosji Sowieckiej i na Ukrainę paszportów zagranicznych i wiz na paszportach cudzoziemców i wyjaśnia, że jedynie tylko Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę uprawniony jest do wystawiania tego rodzaju paszportów i wiz i tylko na skutek każdorazowego polecenia Ministerstwa.

Aby Urzędy paszportowe mogły dokładnie informować zgłaszających się petentów, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje, że uwzględnia podania o udzielenie paszportów na wyjazd do Rosji i na Ukrainę w celach handlowych tylko przedstawicieli firm handlowych I szej kategorji, o ile do popania są załączone:

a) świadectwo kwalifikacyjne;

b) zaświadczenie Ministerstwa Przemysłu i Handlu, popierające wyjazd;

c) zaświadczenie Pow. Komendy Uzupełnień (dla mężczyzn w wieku od lat 18—40 włącznie);

d) zaświadczenie władz skarbowych o opłaceniu podatków.

Posiadaczom paszportów na wyjazd do Rosji Ministerstwo wydaje specjalne zaświadczenia, opatrzone fotografią petenta z wymienieniem numeru wydanego przez Komisarjat Rządu paszportu. Zaświadczenie to posiadacz paszportu winien zostawić na punkcie granicznym przy przejściu granicy, celem sprawdzenia przez posterunek graniczny tożsamości jego osoby przy powrocie jego do Polski.

O tem zawiadamiam Panów Starostów na skutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 4. lipca 1922 r. Nr. B. B. 9926. — celem ścisłego zastosowania się.

Za Wojewodę: RAPPE.

397.

L. 6951 pr.

Stanisławów, dnia 21 lipca 1922.

Polska Macierz szkolna — zbiórka.

Do wszystkich Panów Starostów.

Niniejszem zawiadamiam, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w myśl § 1. przepisów, ogłoszonych w Monitorze Polskim Nr. 33. z dnia 11 lutego 1921. udzieliło reskryptem z 6 lipca 1922 r. Nr. B. P. 2007 pozwolenia dla Polskiej Macierzy szkolnej na urządzenie jednorazowej kwesty w czasie od 3—10 maja włącznie 1923 r. po miastach i wsiach na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej na cele oświatowe połączone z działalnością rzeczonej Macierzy pod warunkiem, że zarząd Macierzy, względnie osoby przez ten zarząd wydelegowane dla celow kwestarskich będą ściśle przestrzegały przepisów okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 446 z dnia 4. lutego 1921 r. ogłoszonego w wyżej wymienionym Monitorze Polskim.

Polecam Panu Staroście nie czynić przeszkód tej Macierzy względnie osobom przez tę Macierz wydelegowanym w celach kwestarskich o ile stosować się będą do obowiązujących przepisów.

Wojewoda: JURYSTOWSKI w. r.

398.

L. 6978 pr.

Stanisławów, dnia 21 lipca 1922.

W sprawie poselskich zgromadzeń sprawozdawczych.

Do wszystkich Panów Starostów.

W ślad tut. okólnika z 10 maja 1922 r. L. 4383 pr. (Dziennik Urzędowy Nr. 11. poz. 289) wyjaśniam dodatkowo co następuje: Ostatniemi czasy w związku ze wzmożoną akcją publiczną niektórych posłów wynikały na tle interpretacji i stosowania wspomnianego okólnika zatargi i nieporozumienia w tych wypadkach, gdy władze zabraniały przemówień na wiecach sprawozdawczych osobom prywatnym nie posłom). — Wobec tych zatargów wyjaśniam, że cytowany okólnik jest dla władz administracyjnych obowiązującym i musi być ściśle przestrzegany. — Niedopuszczalną tu jest różnolitość praktyki jaką Panowie Starostowie stosują, która to różnolitość polega na tem, że jedni z Panów Starostów stosują się do okólnika zupełnie ściśle, inni stosują się tylko w pewnych wypadkach, inni zaś wcale się nie stosują. — Taka niewłaściwa różnorodność postępowania wytwarza wśród niektórych Panów Posłów uczucie niezadowolenia.

Podnoszę tu z naciskiem, że konflikty i zatargi z Panami Posłami są niepożądane i w celu uniknięcia ich należy w stosownych okolicznościach wyjaśniać Panom Posłom, że zakaz przemawiania (ale nie zadawania pytań) ze strony osób prywatnych obowiązuje jedynie na zgromadzeniach, które Panowie Posłowie zwołują, korzystając z przewilejów, jakie im nadaje ustawa z dnia 19 kwietnia 1919 r. o nietykalności

członków Sejmu Ustawodawczego t. zn. z pominięciem obowiązku zgłoszenia lub otrzymania zezwolenia na odnośne zgromadzenie publiczne. — W razie jeżeli Panowie Posłowie życzą sobie zwoływać zgromadzenie publiczne, na którym również przemawiać mogliby i nie posłowie — to zgromadzenie takie należy zwołać w drodze normalnej. — Tu zwracam uwagę Panów, że w chwili obecnej w celu zabezpieczenia publicznej pracy Panów Posłów w okresie przedwyborczym, pożądanem jest, aby tego rodzaju zgromadzenia publiczne, które zastąpić mają w pewnych wypadkach zgromadzenia sprawozdawcze były możliwie szeroko i łatwo dopuszczalne, oraz, ażeby ich zabronienie lub rozwiązanie następowało jedynie ze względu na poważne zagrożenie bezpieczeństwa publicznego.

Za ścisłe zastosowanie się do powyższych wskazówek czynię Panów Starostów osobiście odpowiedzialnymi.

Wojewoda: w. z. SWOBODA.

399.

L. 7010 pr.

Stanisławów, dnia 31 lipca 1922.

Max br. Rabusson mianawany Konsulem honorowym w Warszawie.

Do wszystkich Panów Starostów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych reskryptem z dnia 11. lipca 1922 r. Nr. Pr. 5447 powiadomiło mnie że Pan Max br. Rabusson otrzymał prowizoryczne przyzwolenie jako Konsul honorowy Meksyku na obszar całej Rzeczypospolitej Polskiej.

Równocześnie nadmieniam, że br. Rabusson jest obywatelem francuskim i mieszka w Warszawie przy ulicy S-to Krzyskiej L. 27.

Wojewoda: w. z SWOBODA.

400.

L. 7175 pr.

Stanisławów, dnia 30 pipca 1922.

W sprawie legalizacji podpisów.

Do wszystkich Panów Starostów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadomiło mnie, że niejednokrotnie zgłaszają się tamże petenci w sprawie zaświadczenia na wnoszonych przez nich do Ministerstwa Spraw Zagranicznych dokumentach autentyczności podpisów organów samorządowych. W niektórych wypadkach autentyczność tych podpisów jest zaświadczona przez Panów Starostów, a prawie nigdy podpisy Panów Starostów nie bywają potwierdzone przezemnie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie chcąc narażać interesantów na stratę czasu i koszta przejazdu, częstokroć gdy sprawa jest rzeczywiście pilną, zaświadcza bezpośrednio znane podpisy organów samorządowych i Panów Starostów.

Dla zachowania jednak na przyszłość normalnego porządku przy dokonywaniu legalizacji, resp. superlegalizacji dokumentów polecam:

1. Pouczyć władze samorządowe, uprawnione do wystawiania dokumentów, które petenci mają złożyć do Ministerstwa Spraw Zagranicznych, aby każdorazowo dokładnie informowały petentów, że podpis na dokumencie winien być zaświadczony przez Starostę odnośnego powiatu, podpis Starosty przezemnie i dopiero podpis przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

2. Pouczyć podległych Panom Starostom urzedników, aby urzędnicy ci po zaświadczeniu autentyczności podpisu przez Starostę, wydając takie dokumenty informowali petentów, że o ile na dokumencie ma być dokonana legalizacja podpisu przez Ministerstwo, podpis Starosty winien być uprzednio zaświadczony przezemnie.

Niezależnie od tego Ministerstwo zauważyło brak przy niektórych legalizacjach, sporządzanych w Starostwach daty i numeru sporządzenia aktu legalizacji, a także niekiedy brak marki stemplowej, resp. adnotacji, że została pobrana ustalona opłata stemplowa od legalizacji podpisu (obecnie stosować należy Ustawę z dnia 7 kwietnia r. b. „Dziennik Ustaw" Nr. 38. poz. 315 i 317.

Polecam zatem P. P. Starostom, by prowadzil dokładną ewidencję legalizacji podpisów, przy każdej legalizacji padawali w klauzuli legalizacyjnej Nr. pozycji pod którą dany akt legalizacyjny w ewidencji został zanotowany, a nadto stosowali się ściśle do przepisów stemplowych dotyczących opłat legalizacyjnych (okólnik tutejszy z 21 lipca b. r. L. 6898 pr.).

Wojewoda: w. z. SWOBODA.

WYDZIAŁ ADMINISTRACYJNY.

401.

L. 5194 II. a.

Stanisławów, dnia 29 lipca 1922

Poszukiwanie właścicieli rzeczy znalezionych na stacji Sarny.

Do wszystkich Starostw.

Wedle odezwy Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego z dnia 10 lipca b. r. Nr. I. w dniu 19 maja 1922 r. na stacji Sarny zostały znalezione przez funkcjonarjusza kolei Państw. Moora Aleksandra obok toru kolejowego pomiędzy podkładami następujące przedmioty:

Waliza małego rozmiaru, pusta, okłejona płótnem brązowem, oraz teczka tekturowa z 2-ma dokumentami jednym na imię Matusa Szulewicza Freida w Odesie dn. 23 stycznia 1920. Nr. 32—21. i drugi na imię Matusa Srul Lejbowicza-Srulewicza w Odesie z dnia 20 stycznia 1920. Nr. 40/108 wystawione przez Kursa pedagogiczne „Herbut".

Pomienione rzeczy pozostają na przechowaniu w Urzędzie Starostwa.

Polecam Panu Staroście wydać odpowiednie zarządzenia w celu znalezienia właścicieli.

Wojewoda: w. z. GIRTLER.

402.

L. 5219 II b.

Stanisławów, dnia 25 lipca 1922.

Przemycanie materjału rzeźnego do Niemiec.

Do wszystkich Panów Starostów.

Odnośnie do mego okólnika z dnia 1. czerwca 1922. L. II b 4564 polecam Panu Staroście wskutek pisma Pana Nadzwyczajnego Komisarza do zwalczania drożyzny, aby celem zmiejszenia wydatków lekarze weterynaryjni zawiadamiali Nadzwyczajny Komisarjat do zwalczania drożyzny o transportach materjału rzeźnego przeznaczonych na Górny Śląsk nie telegraficznie, lecz kartkami korespondencyjnemi (na koszt Nadzwyczajnego Komisarjatu).

Wojewoda: w. z. SWOBODA.

403.

L. 5303 II c. ex 1922.

Stanisławów, dnia 24 lipca 1922.

Bezpłatne dostarczanie sadzonek i palików z lasów państwowych dla obsadzenia dróg publicznych.

Do wszystkich Panów Starostów.

Reskryptem z 31 stycznia 1922. L. 703/IIc. ogłoszonym w dzienniku Urzędowym Wojewódzkim Nr. 4. z 15 lutego 1922 poz. 84. podałem do miadomości postanowienia okólnika Nr. 393. wydanego przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, w sprawie bezpłatnego dostarczania sadzonek i palików z lasów państwowych dla obsadzenia dróg publicznych.

Okólnikiem z 5 lipca 1922. Nr. 452 Ministerstwo zmieniło postanowienia okólnika Nr. 393 w sposób następujący:

W punkcie 1-ym po słowach: „dróg publicznych" należy dodać „Państwowych", następnie zaś po słowach „o ile drogi te przechodzą przez grunty państwowe" należy dodać: „lub do tych gruntów przylegają".

Punkt 8-my okólnika Nr. 393 skreśla się.

O czem Pana Starostę celem dalszego zarządzenia niniejszem zawiadamiam.

Wojewoda: w. z. SWOBODA.

404.

L. 5404 IIc.

Stanisławów, dnia 27 lipca 1922.

„Korytarz" jako powszechnie a niewłaściwie używany termin przy tranzycie z Prus Wschodnich do reszty Niemiec.

Do wszystkich Panów Starostów.

W korespondencji urzędowej, dotyczącej tranzytu Prus Wschodnich do reszty Niemiec, używany jest stale przez władze zagraniczne i nieomal wszystkie władze krajowe, termin „Korytarz" (z dodatkiem polski, gdański lub pomorski).

Termin ten powstał po podpisaniu Traktatu Wersalskiego który dla stworzenia Polsce dostępu do morza, przeciął terytorjum państwa Niemieckiego na dwie części. — Zawarta na mocy tegoż Traktatu dnia 21 kwietnia 1921 r. Konwencja Tranzytowa poddała serwitutowi dania tranzytu na rzecz Niemiec nietylko Województwo Pomorskie (przez które Polska ma do-

stęp do morza) ale i Województwo Poznańskie. — Wynika stąd, że termin „Korytarz“ używany w odniesieniu do Konwencji Tranzytowej, jest nielogiczny i nieoparty na jakiejkolwiek prawnej podstawie. — Pozatem termin ten osłabia poniekąd pojęcie suwerenności polskiej nad krajem, przyznanym Polsce bez żadnych zastrzeżeń.

Wobec tego Ministerstwo Spraw Zagranicznych pismem z dnia 26 czerwca 1922. Nr. K. T./962 oświadczyło się w tej mierze za stałem używaniem w konkretnych wypadkach w miejsce słowo „Korytarz“ termin „terytorjum polskie“.

Wskutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lipca 1922. Nr. B. B, 10529 podaję do wiadomości Pana Starosty celem stosowania się w przyszłości.

Wojewoda: w. z. SWOBODA.

WYDZIAŁ WYZNANIOWY.

405.

L. 3297. V.

Stanisławów, dnia 29 lipca 1922.

Towarzystwo misyjne — Komitet organizacyjny w Warszawie.

Do wszystkich Starostw.

Wskutek pisma. Prezesa Komitetu organizacyjnego Towarzystwa Misyjnego w Warszawie z dnia 4 lipca 1922. Nr. K P. 28/22 oznajmia się, że Towarzystwu temu, którego statut zatwierdzony został reskryptem Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 8 lutego 1922 r. Nr. 824. przysługuje prawo tworzenia kół.

Za Wojewodę: KARASIŃSKI.

WYDZIAŁ ZDROWIA PUBLICZNEGO.

405.

L. 2416. VI

Stanisławów, dnia 29 lipca 1922.

§ 18 taksy za pracę przy recepturze.

Do wszystkich Panów Starostów.

Przy sposobności przeprowadzonej w okręgu tutejszego Województwa rewizji aptek stwierdził inspektor farmaceutyczny, że apteki nieraz mylnie tłumaczą i stosują punkty a), b), c), i d) § 18 taksy laborum. — Na sprawozdanie w tym przedmiocie złożone wyjaśniło Ministerstwo Zdrowia Publicznego reskryptem z dnia 16 czerwca 1922. L. 12052/22/865 jak następuje:

1. Opłatę wynikającą z punktu a) § 18 taksy za pracę przy recepturze mogą pobierać jedynie apteki w b. zaborze rosyjskim; w Małopolsce gdzie ustawodawstwo nie wymaga specjalnych sygnatur z odpisem recepty, nazwiska chorego lub lekarza, może być tylko pobierana opłata przewidziana punktem b) tego § 18.

2. Ustawa obowiązująca na obszarze b. Królestwa Kongresowego wymaga, aby lekarstwa wydawane z aptek były opieczętowane i dlatego pozycja ta musiała być w taksie umieszczona. — W tych dzielnicach gdzie przepisy obowiązujące nie nakazują opieczętowanie wydawanych lekarstw, odbiorca (kasa chorych, instytucja rządowa, osoba prywatna i t. d.) może żądać, aby lekarstwo było mu wydane bez opieczętowania i w tym przypadku aptekarz nie ma prawa pobierania za to opłaty.

3. Opłata wynikająca z punktu d) może być pobierana tylko przy wydawaniu odręcznej sprzedaży, w żadnym zaś wypadku przy wydawaniu lekarstw za receptami.

4. Kto pobiera opłatę z punktu d) nie może jednocześnie pobierać opłaty z punktu b) i na odwrót.

Równocześnie zarządza się, aby, apteki wydające leki na jakikolwiek rachunek Skarbu Państwa wydawały leki te bez opieczętowywania tem samem nie zaliczały należytości z punktu c) § 18 taksy za pracę przy recepturze.

Wojewoda: w. z. GIRTLER.

WYDZIAŁ ROLNICTWA I WETERYNARJI.

407.

L. 4481. VII a.

Stanisławów, dnia 21 lipca 1922.

W sprawie szkód poczynionych w ziemiopłodach przez opady atmosferyczne, szkodniki zwierzęce i roślinne.

Do wszystkich Panów Starostów.

Celem przedłożenia Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych rozmiaru szkód poczynionych w ziemiopłodach przez wylewy rzek, silne opady atmosferyczne i gradobicia, szkodniki zwierzęce (jak n. p. myszy) i szkodniki roślinne (jak np rdza i śnieć), polecam Panu Staroście przedkładać mi na przyszłość bezzwłocznie każdorazowo zestawienie statystyczne szkód

poczynionych w ziemiopłodach w obrębie tamt. powiatu.

Zestawienie takie musi zawierać następujące rubryki:

1. Liczba porządkowa.
2. Rodzaj klęski elementarnej względnie szkodnika roślinnego czy zwierzęcego.
3. Nazwa gminy
4. Ogólna ilość morgów zasianych.
5. Ogólna ilośc morgów zniszczonych ziemiopłodów względnie % uszkodzenia.
6. Ogólna ilość mieszkańców, którzy ponieśli szkody w ziemiopłodach.
7. Wysokość szkód.
8. Uwaga.

Należy zatem bezzwłocznie wydać do gmin stosowne zarządzenia i odpowiednio w tym względzie pouczyć Naczelników gmin i Przełożonych obszarów dworskich.

Za ściśle wykonanie powyższego reskryptu czynię Pana Starostę osoobiście odpowiedzialnym.

Wojewoda: JURYSTOWSKI w. r.

408.

L. 4640. VII.

Stanisławów, dnia 21 lipca 1922

W sprawie powstania biura meljoracyjnego „Małopolskie Zakłady meljoracyjne we Lwowie".

Do wszystkich Panów Starostów.

Do wydziału Meljoracji Rolnych przy Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych wpłynęło zawiadomienie o powstaniu biura meljoracyjnego pod firmą „Małopolskie zakłady meljoracyjne i techniczne, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we Lwowie" ulica Trzeciego Maja Nr. 21 Na czele biura stoją wybitni fachowcy inż. Tadeusz Lang, były dyrektor Banku meljoracyjnego oraz inż. Aleksander Wierzbicki b. dyrektor Krajowego biura meljoracyjnego

Powyższe biuro opracowuje projekty, kieruje robotami i dostarcza materjały techniczne.

O powyższem zawiadamia się Panów Starostów z poleceniem podania do wiadomości zainteresowanych kół.

Wojewoda: JURYSTOWSKI.

409.

L. 4648. VII.

Stanisławów, dnia 31 lipca 1922.

Zmiana czynszu za dzierżawę prawa rybołostwa wskutek obniżenia wartości waluty.

Do wszystkich Panów Starostów.

Z powodu dewaluacji czynsze za dzierzawę prawa rybołostwa jakknlwiek odpowiadające stosunkom w chwili zawarcia umowy, nie stoją obecnie w żadnym stosunku do korzyści wynikających dla dzierżawców z dzierżawnego prawa.

Poleca się przeto Panu Staroście aby

a) w wypadkach w których dzierżawcy opłacają znikomo niski czynsz dzierżawny, dążyły swoim wpływem do uzyskania od nich w drodze ugodowej podwyżki czynszów, przyczem zobowiązanie się dzierżawcy do płacenia wyższego czynszu musiałoby być spisane protokularnie i o tem zawiadomione strony interesowane a także Tymczasowy Wydział Samorządowy, jako Wydział rewirów rybackich.

b) w razie stwierdzenia nieprzestrzegania przepisów ustawy rybackiej i niestosowania się do wymogów prawidłowego gosdodarstwa rybnego przez dzierżawców przy wykonywaniu prawa rybołostwa wydały potrzebne dalsze zarządzenia po myśli § 16 ustawy o rybołostwie z 31 października 1887 Nr. 37. Dz. ust. i rozp. kraj. z r. 1890.

Wojewoda: w. z. SWOBODA.

410.

L. 4700. VII a.

Stanisławów, dniu 29 lipca 1922.

W sprawie wyrębu drzewa w okresie letnim dla budowy osad żołnierskich.

Do wszystkich Panów Starostów.

W dniu 24 maja 1922 Sejmowa Komisja Rolna przyjąła następującą uchwałę:

„Sejm wzywa Rząd, aby w celu nmożliwienia dla celów osadnictwa akcji budowlanej w jesieni, Ministerstwo Rolnictwa zezwolilo na wyrąb i przygotowanie drzewa w okresie jetnim".

Wobec tego w myśl reskryptu Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 17 lipca 1922. Nr. 1010/L. 1. poleca się Panu Staroście, aby w lasach, gdzie wydatek drzewa na cele osadnictwa jest zadecydowany, nie czynił przeszkód przy wyrębie

i przygotowaniu tego drewna w okresie letnim roku bieżącego, tak, aby jesienna akcja budowlana była umożliwiona.

Wojewoda: w. z. SWOBODA.

411.

ODPIS.

INSTRUKCJA

z dnia 29. czerwca 1922 roku.

Dla Weterynaryjnego Inspektora Lustracyjnego Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

I. Zakres działania Weterynaryjnego Inspektora.

Weterynaryjny Inspektor Lustracyjny podlega bezpośrednio Dyrektorowi Departamentu Weterynarji.

Do zakresu działania Inspektora Lustracyjnego należy:

1. Stała inspekcja władz administracyjnych I. i II. instancji w zakresie służby weterynaryjnej.

2 Wykonywanie specjalnych zleceń Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Dyrektora Departamentu Weterynarji.

II. Prawa Weterynaryjnego Inspektora Lustracyjnego.

1. Weterynaryjny Inspektor Lustracyjny ma prawo wglądu we wszystkie akta Departamentu Weterynarji oraz władz administracyjnych I. i II. instancji we wszystkich sprawach, dotyczących służby weterynaryjnej.

2. Weterynaryjny Inspektor Lustracyjny wykonywa swe czynności lustracyjne na podstawie ogólnego zaświadczenia podpisanego przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych; na mocy tego zaświadczenia wszystkie urzędy administracyjne I. i II. instancji obowiązane są na każde żądanie Weterynaryjnego Inspektora Lustracyjnego przedstawić wszelkie akty, dokumenty, udzielać potrzebnych wyjaśnień, oraz ułatwiać mu otrzymanie niezbędnych środków lokomocji.

3. W razie ujawnienia nadużyć służbowych, popełnionych przez funkcjonarjuszów weter., Weterynaryjnemu Inspektorowi Lustracyjnemu przysługuje prawo wydawania potrzebnych zarządzeń, a nawet w porozumieniu z Wojewodą zawieszanie funkcjonarjuszów winnych przekroczeń, w czynnościach służbowych — zgodnie z art. 56 i 57 ustawy z dnia 17 lutego 1922. (Dz. R. P. Nr. 21. poz. 165).

III. Obowiązki Weterynaryjnego Inspektora Lustracyjnego.

1. Weterynaryjny Inspektor Lustracyjny winien udzielać organom weterynaryjnym w urzędach administracyjnych I. i II. instancji wyjaśnień o sposobie stosowania obowiązujących ustaw, rozporządzeń i instrukcyj oraz informować Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, czy i o ile wydane rozporządzenia władz odpowiadają istotnym potrzebom, oraz czy są należycie wykonywane.

2. Weterynaryjny Inspektor Lustracyjny obowiązany jest niezależnie od specjalnej delegacji, najmniej raz do roku zlustrować wszystkie Wojewódzkie Oddziały Weterynaryjne, a w miarę możności dokonywać rewizji referatów weterynaryjnych w poszczególnych Starostwach.

3. Weterynaryjny Inspektor Lustracyjny winien składać Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych sprawozdania z lustracji urzędów administracyjnych I. i II. instancji, oraz ze specjalnych delegacyj najpóźniej po upływie jednego tygodnia od ukończenia czynności lustracyjnych, zaś w sprawach nagłych bezpośrednio po ukończeniu danej czynności. Sprawozdanie winno zawierać szczegółowy wynik lustracyj oraz ewentualne wnioski Weterynaryjnego Inspektora Lustracyjnego.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i D. P.

(—) J. Raczyński.

L. 4796. VII.

Stanisławów, dnia 27 lipca 1922.

Instrukcja dla Weterynaryjnego Inspektora Lustracyjnego Ministerstwa Rolnictwa i D. P.

Wszystkim Panom Starostom

udzielam wskutek reskryptu Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych Dep. Wet. z d. 13 lipca 1922 Nr. 3863/I. do wiadomości i zastosowania się.

Odpisów załączonej w odbitce instrukcji ministerjalnej, należy udzielić do wiadomości referentowi wet. Starostwa oraz praktykującym w powiecie lekarzom weterynaryjnym.

Wojewoda: w. z. SWOBODA.

412.

L 4820. VII.

Stanisławów, dnia 29 lipca 1922.

Realizowanie asygnat na drzewo opałowe po 1 kwietnia 1922 r.

Do wszystkich Panów Starostów.

Zrzeszenie Właścicieli Lasów w Warszawie wniosło do Ministerstwa Robót Publicznych zażalenie, że poszczególne starostwa komentują rozporządzenie P. Ministra Robót Publicznych z dnia 1 września 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 89) w przedmiocie dostarczenia drzewa opałowego instytucjom i osobom uprawnionym w okresie zimowym 1921/1922 r. w ten sposób, że wydają bez przerwy i w miesiącach letnich, zatem po I-szym kwietnia r. b. asygnaty na pobór drzewa opałowego z lasów prywatnych po cenach urzędownie ustanowionych grożąc represjami w wypadkach, w których właściciele wzgraniają się asygnaty takie realizować.

Wskutek reskryptu Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 20 lipca 1922. Nr. 5306/Od. podaję do wiadomości Panów Starostów, że w myśl § I. powyżej wymienionego rozporządzenia wydawanie drewna opałowego po cenach ulgowych było ograniczone tylko na okres zimowy 1921/1922 r. kończący się z dniem 1-szym kwietnia, po którym następuje okres wiosenny, że zatem po 1-szym kwietnia 1922 r. rozporządzenie to straciło moc obowiązującą i prawo wydawania drewna opałowego na asygnaty Starostw z lasów zajętych na cele ustawy z dnia 28 lutego 1919 r. (Dz. U. Nr. 20) wygasło.

Polecam przeto Panom Starostom zastosować się ściśle do powyższego okólnika.

Wojewoda: w. z. GIRTLER.

III.

Ruch służbowy.

P. Wojewoda zamianował praktykanta koncepowego Województwa Romana Lewickiego komisarzem powiatowym w IX. stopniu służbowym.

P. Wojewoda dopuścił absolwenta praw Stanisława Janiszewskiego do służby przygotowawczej przy władzach politycznych i przeznaczył go do służby przy Starostwie w Kołomyji.

P. Wojewoda zamianował lekarza weterynarji Michała Matysiakiewicza prowizorycznym powiatowym lekarzem weterynaryjnym w VIII. stopniu służbowym i przeznaczył do służby w Starostwie w Żydaczowie.

P. Wojewoda zamianował Antoniego Szczypkę prowizorycznym powiatowym lekarzem weterynaryjnym w IX stopniu służbowym w Starostwie w Turce.

P. Wojewoda zamianował Sekretarza powiatowego Franciszka Wrońskiego starszym Sekretarzem powiatowym w IX. stopniu służbowym.

P. Wojewoda zamianował oficjała rachunkowego Kazimierza Fangora rewidentem rachunkowym w IX stopniu służbowym.

P. Wojewoda zamianował kancelistę Bolesława Peruckiego oficjałem kancelaryjnym w X. stopniu służbowym.

P. Wojewoda zamianował kancelistę Jana Sobolewskiego oficjałem kancelaryjnym w X. stopniu służbowym.

P. Wojewoda zamianował oficjanta kancelaryjnego przy Starostwie w Dolinie Filipa Fischera kancelistą w XI. stopniu służbowym.

P. Wojewoda zamianował oficjanta kancelaryjnego przy Starostwie w Bohorodczanach Jana Uhorczaka kancelistą w XI. stopniu służbowym.

P. Wojewoda zamianował oficjantkę, kancelaryjną przy Województwie Kazimierą Kiczekówną kancelistką w XI. stopniu służbowym.

P. Wojewoda dopuścił Pawła Kostiowa ukończonego ucznia gimnazjum do służby przygotowawczej rachunkowej i przeznaczył do służby w Oddziale rachunkowym Województwa.

P. Wojewoda przeniósł Komisarza powiatowego Stefana Korola z Województwa do Starostwa w Stanisławowie.

Z drukarni i litogrfji St. Chowańca w Stanisławowie.